

ningen er den, at man, naar man omtrentlig kan opgibe Tiden for Ægtefæltets Indgaaelse, paa et Sted kan erholde Oplysning om, hvor vidt der mellem et bestemt Par Ægtefolk er afsluttet Ægtepagt, og i betræffende Fald, hvor Oplysning om Ægtepagtens Indhold kan faas. Man maa saa henvende sig til vedkommende Jurisdiktion og med Opgivelse af Tinglæsningsdagen erhverve en Udskrift af Pantebogen, i hvilken Ægtepagten som tinglæst vil være optaget, hvis man ikke vil stole paa Ægtefællernes egen Opgivelse om Forholdet mellem dem eller som Betingelse for at indlade sig med dem forlange at se Ægtepagten, som man altsaa ved er til. Denne Foranstaltning vil navnlig være hensigtsmæssig til Oplysning om Forholdet, naar Ægtefællerne have flyttet meget om i forskellige Jurisdiktioner, og gøre det unødvendigt at stille den Fordring, hvorom der ellers kunde blive Tale, at Ægtepagten skal tinglæses, hver Gang der stiftes Børneting, ligesom efter Fdg. 28de Juli 1841, noget, som vilde i høj Grad udsætte Hustruens Interesser for at lide, da det for hende vil være vanskeligt at paase fligt, og Manden saaledes ved Glemsheds eller mulig endog ved forsætlig Undladelse af at lade den ny Tinglæsning foregaa kunde berøve hende de af Ægtepagten flydende Fordele.

Det behøver næppe at bemærkes, at Ægtepagtens Gyldighed over for Tredjemand dog alene afhænger af Tinglæsningen, og at den heromhandlede Foranstaltning kun sigter til at skaffe en bedre faktisk Afgang til at blive bekendt med Ægtepagten, noget, hvortil der haves flere Analogier i vor Lovgivning, f. Eks. Bl. 10de April 1841 § 1, og tidligere de forskellige Bekendtgørelsesmaader af Love og Anordninger, som fandt Sted ved Siden af Tinglæsningen, der var den for alle hindende Bekendtgørelsesmaade.

ad § 8.

For at en Ægtepagt skal udstrække sine Virkninger til Hæshandler om faste Ejendomme bør den tinglæses ved paagældende Ejendoms Børneting og optages paa dennes Folio i Panteregistrene. Det følger af vort hele Tinglæsningsystem ved faste Ejendomme, at man ved Efterhyn af Ejendommens Folio i Pantebogen skal kunne erfare, om der er nogen særlig Indskrænkning i den Raadighed over den, som ellers følger af Lovgivningen; naar Vielsesattest forevises, er enhver berettiget til at gaa ud fra, at de af Hustruen indførte eller senere erhvervede faste Ejendomme ere Mandens Raadighed undergivne, og saafremt Indskrænkninger heri

skulle have Virkning mod Tredjemand, bør de kunne erfares ved Efterhyn af Ejendommens Folio eller ved Pantestat, og det bør i denne Henseende ikke være nødvendigt for Tredjemand at undersøge Personalregistret ved Mandens personlige Børneting.

Hvad Kreditorers Ret til at holde sig til de faste Ejendomme angaar, maa de almindelige, ovenfor givne Regler være anvendelige. Hvis altsaa Ægtepagten er tinglæst i Overensstemmelse med Lovforslagets § 6, ere Kreditorer, hvis Krav ere yngre, udelukkede herfra; for saa vidt angaar Kreditorer, hvis Krav ere ældre end Tinglæsningen, maa det komme an paa, om den Ægtefælle, som ved Ægtepagt har overdraget Ejendommen til den anden, beholdt tilstrækkelige Midler tilbage til at dække alle sine Forpligtelser eller ikke; i sidste Tilfælde kunne Kreditorerne udstrække deres Forsøgning til de af deres Skyldner overdragne faste Ejendomme, i første Tilfælde ikke.

For at de Hustruen som Særeje tilhørende Løsørengsstande skulle kunne opretholdes som saadanne mod Mandens Kreditorer eller mod Personer, til hvem han har afhændet, pantsat eller bortlejet dem, og som ikke bevislig vidste, at de tilhørte Hustruen, fordrer den norske Lovs § 21, at disse Ngnsstande altid holdes ude af Mandens Besiddelse; men da denne Regel vilde medføre, at Møbler og andre Brugsgenstande, der ere Hustruens Særeje, ikke kunde være i det fælles Hjem og saaledes ikke være hende til nogen Nytte, er der i bemeldte Lovs § 22 opstillet saa mange Undtagelser fra Reglen i § 21, at denne væsentlig taber sin Betydning. Ikke blot undtages fra Hovedreglen Gældsbreve, Policer og Aktier, der lyde paa Hustruens Navn, og Besætning og Gaardsredskaber paa en i Hustruens Særeje værende fast Ejendom, samt hendes Gang- og Sengklæder og Smykker, trende Undtagelser, som ere ganske naturlige; men der undtages endvidere hende tilhørende Genstande, som hun plejer at holde under Vaas og Luffe, samt Møbler og andre Brugsgenstande, naar der over disse er optaget en af begge Ægtefæller undertegnet og i Vidners Overværelse forfattet Fortegnelse, hvori Afgang og Tilgang efterhaanden anføres ligeledes i Vidners Overværelse. Vi have ikke bragt saadanne Regler i Forslag, idet vi mene, at det Bævrer i det daglige Liv og de Tvivlsmaal, som de ville forårsage, ere større end den Nytte, de kunne gøre. Saa vidtløstige Undersøgelser fra Tredjemands Side, som disse Regler kræve, hvis de skulle være til hans Bestyttelse, navnlig Undersøgelse af de i § 22 Virt. d. omhandlede Fortegnelser over